

Dievs, apžēlojies,
jo mēs esam grēcīgi!

Marts, 2026 Nr. 3(154)

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja "Esi saudzīgs, Kungs, saudzē savu tautu un nedusmojies uz mums, Tu, mūžīgi!"

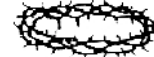
Mani dārgie Lielā gavēņa ceļinieki!

Šogad diezgan agri iesākās Lielā gavēņa 40 dienu laikposms, ko esam uzsākuši Pelnu trešdienā, 18.02. Tas ir askētiskais Gavēnis, kas noslēgsies Lielajā Ceturtdienā, 2.04. Baznīcas liturģiskajā kalendārā tas ir 3. stiprais gadalaiks, kas veltīts siržu sagatavošanai uz gandarīšanu un dvēseļu attīrīšanu no mūsu daudzajiem grēkiem, kas paverdzina ticīgos. Iespējams, ka priekš daudziem kristiešiem Gavēnis ir kaut kas briesmīgs, nepatīkams, kad ir no kaut kā ierastā un patīkamā jāatsakās, piemēram, no gaļas ēdieniem trešdienās un piektdienās, no filmu, seriālu skatīšanās, no čatošanās mobilajā telefonā vai tupēšanas stundām ilgi pie datora vai planšetes, bezjēdzīgi ložņājot pa dažādām saitēm internetā, no tukšām sarunām un pļāpāšanas, tusiņiem ar draugiem un daudz kā cita... Jā, nav viegli citreiz tikai vienu dienu to visu nedarīt, kur nu vēl veselas 40 dienas. Taču te ir svarīga pareiza izpratne par paša Gavēņa jēgu. Vispirms sevi ir jānoskaņo, ka Lielā gavēņa posms ir ierobežots, tas nav mūžīgs, un 40 dienas ļoti ātri paskries, ka var pat arī nepamanīt, kad pienāks Lieldienu izpriecu laiks. Tad sekojoši uz Gavēni ir jāpaskatās no pozitīvās puses, ka tas ir žēlastību laiks, kurā Žēlsirdīgais dvēseļu Ārsts Jēzus pats nāk pie smagi slimajiem grēciniekiem, lai viņus dziedinātu un darītu brīvus no grēku paralīzes. Pestītājs, kad uzsāka savu publisko darbību, pirms tam Viņš aizgāja tuksnesī, kur stiprināja garu, ieturēdams gavēni veselas 40 dienas, lai pēc tam varētu cīnīties ar bezkaunīgo kārdinātāju Sātanu un dziedināt slimniekus dvēselē un miesā. Lai varētu sirdi piepildīt ar kaut ko gaišu un cēlu, vispirms to ir jāiztukšo no ļaunuma, negatīvisma, naida, neiecietības pret saviem tuvākajiem, no miesas iekārēm, kas tik daudzus tur baudkāres valgos. Tādēļ nav jābaidās pateikt sev, ka man ir jāapstājas manu daudzo vajadzību un iegribu maratonā un jāuzsāk garīgā cīņa pašam ar sevi. Ir jāpasaka sev, ka Gavēnis ir vajadzīgs man, nevis es esmu vajadzīgs Gavēnim, lai tas tagad cīnītos pret mani un manām ierastajām aktivitātēm. Pāvests ir ļoti aizņemts cilvēks, uz viņa pleciem gulstas visa atbildība par katolisko Baznīcu. Viņam ir milzīga slodze ikdienā, pieņemot audiencēs katru dienu kādu deleģāciju vai kādu ārzemju valstu amatpersonas. Tomēr, kad sākas Lielā gavēņa laiks, pāvests pārtrauc visas savas aktivitātes un uz nedēļu "aiziet" tuksnesī — veic garīgos vingrinājumus jeb Lielā gavēņa rekolekcijas, lai kopā ar saviem Romas Kūrijas darbiniekiem atjaunotu, sakopotu (*recolligere*) gara spēkus tālākam intensīvajam darbam dvēseļu

vadīšanas darbā. Arī pāvests Leons XIV pirmo Gavēņa nedēļu ir pavadījis tādās rekolekcijās. Daudzviet Eiropā un Latvijā pastāv šī lieliska tradīcija rīkot Lielā gavēņa rekolekcijas draudzēs priekš ticīgajiem. Arī Lielvārdē tādās Gavēņa rekolekcijas kādreiz bija rīkotas, taču pēdējā laikposmā, diemžēl, aktīvo ticīgo kontingenta sarūkuma dēļ pēckovida gados tās vairs nenotiek. Ar grūtībām un prāvesta privāti sūtītiem uzaicinājumiem un pamudinājumiem cenšamies noorganizēt Gavēņa Krustaceļus trešdienās, piektdienās un "draudzes" Krustaceļus sestdienās. Diemžēl manas negaidītās saslimšanas dēļ šī prakse izpalika Gavēņa 1. nedēļā.

Ar lielu sarūgtinājumu un sašutumu sirdī gribu pavēstīt par "Avotu" bērnu veiktajiem vandālismiem mūsu dievnama teritorijā, kur tika izdemolētas vairākas draudzes egles, nocirsti zari lielām eglēm un draudzes pērn iestādītajai pretī āra tualetei eglītei, ierīkots zem eglēm "štābiņš" ar zaru nojumi, bija ieklāts pat sarkanais tepīkis. Personīgi noķēru 2 trešklasniekus - deviņgadīgos zēnus, kuri ar sniega lāpstīņām cirta lielo eglu apakšzarus un egles stumbru. Biju izsaucis Pašvaldības policiju, kas izveda pārrunas ar tobrīd uz kalniņa esošajiem bērniem, kuri to regulāri katru ziemu tāpat izbradā. Bet šoziem tas jau bija par traku, kad pēc policijas brīdinājuma atkal tie mazie huligāni, kuru vārdi man ir zināmi, izlauza ar egles stumbru āra tualetes durvis no eņģēm un nospārdīja zemē metālsieta žodziņu pie tualetes. Lūk, kādus mežoņus audzina vecāki, kuri visu atļauj saviem bērniem. Noķēru arī vienu puiku, kurš ielīda zem eglēm pīpēt. Neviens no šiem bērniem, kuri nāk vizināties no dievnama uzkalniņa, nekad nav ienācis dievnamā. Viņi izaug pilnīgi vienaldzīgi un ignoranti ticības lietās, un tā ir viņu vecāku atbildība par bērnu nekristīgu audzināšanu, jo pēc tam būs grūti sagaidīt, ka no tādiem bērniem-huligāniem izaugs krietni cilvēki. Aicinu vecākus pievērst lielāku uzmanību savu bērnu savlaicīgai audzināšanai ticības garā!

Svētīgu Gavēni un izturību visiem! Pr. A. Solims

Lielā gavēņa apņemšanās

Gavēnis ir lielisks. Tiešām. Šajā laikā ir vieglāk saprast, cik ļoti es novirzos no kursa, cik ātri es aizraujos ar pasaules lietām, cik maz manī ir pacietības un klusuma. Ikdienā liekas, ka nav nemaz tik slikti, es neesmu ne slepkava, ne zaglis, apmeklēju Svētās Mises, kalpoju mājās, Baznīcā. Tomēr Lielais gavēnis iedod iespēju apstāties, pavērtēt un ieraudzīt, cik ļoti esmu apaudzis ar lieko, jo galu galā ir taču jāizdomā, kas būs mans "gavēnis", no kā esmu gatavs atteikties?

Pirmkārt, redzu, ka man jāatkāpjas nostāk no informācijas patēriņa, tas ir, man nav nekas jāmeklē

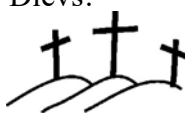
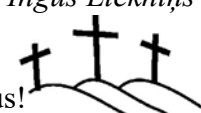
vai jākavē laiks tukšībā internetā, tas man nav vajadzīgs. Nav arī nepieciešams turēt telefonu rokas grābiena attālumā visas dienas garumā. To nolēmis, es atkal pārlicinos, ka Dievs ir uzticams, ka Viņš padara šo atteikšanos vieglu.

Visas manas gavēņa apņemšanās (es tās gan noklusēju) šogad izdodas viegli, par to pateicība Dievam, bet vai ar to pietiek? Priesteris Andris Ševels ļoti labi savā Pelnu trešdienas komentārā (“Mieram tuvu”) saka - ja šai atteikšanās no dažādām lietām neseko sirds atgriešanās, tad tam nav lielas jēgas. Bet es taču negribu būt farizejs (kaut kur manī sauc mans ego)! Vai es tāds neesmu? Tikai Dievs var izzināt manu sirdi, pat man pašam tā reizēm paliek noslēpumā. Vai, izpildot šīs savas apņemšanās, es tuvojos Kungam? Diez vai. Es sevi mierinu, ka, atsakoties no kaut kādiem labumiem, es tādā veidā “aizliedzos pats sevi”, bet mani turpina nomākt doma, ka tas, kas manā gavēnī pietrūkst, ir labie darbi, bet tiem man nepietiek spēka. Tas manī raisa dziļas pārdomas.

Bet tomēr vēl par vienu apņemšanos. Lieliska ir mana sieva Signe, kas izdomāja lielisku gavēņa apņemšanos (es to nokopēju un iesaku nokopēt visiem - vēl var paspēt) - katru no gavēņa 40 dienām lasīt Jaunās Derības tekstus. Tāds sarakstiņš ar dienām no 1 līdz 40 un blakus tām - dienā izlasāmās nodaļas (internetā atrasta tabuliņa). Ļoti, ļoti palīdz paturēt fokusu uz Dieva Vārdu, palīdz sadzirdēt un kaut ko sev piefiksēt - kā tad Dievs runā uz mani šajā skaistajā laikā. Iesaku pamēģināt! Es, piemēram, lasu vilcienā, pa ceļam uz darbu no rīta vai mājās vakarā. Ja lasu mājās, varu pierakstīt savas pārdomas.

Tās ir skaistas iniciatīvas, kurām ikdienā neatradās laiks, bet gavēnī - redz, laika izrādās pietiekoši. Un atkal - tas viss, pateicoties Baznīcas liturģiskajam gadam, kas mani aizvien pamudina spert soli atgriešanās virzienā. Lai ir slavēts Kungs, Izraēļa Dievs!

Ingu Liekniņš

 Dievišķais faktors
Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Sveiciens Lielajā gavēnī, kad katoļi tiecas apdomāt Kristus ciešanas, attīroties gan fiziski, gan garīgi. Šoreiz vēlos parunāt par “cilvēcisko faktoru”. Par to nereti dzirdam ziņas – satiksmes negadījumi, apzināta paviršība vai kļūdas darbā. To visu mēdz attaisnot ar cilvēcisko faktoru. Tas ir sava veida vairogs, kas it kā mazina cilvēka vainu. Un es aizdomājos – ja ir cilvēciskais faktors, tad noteikti varam runāt arī par dievišķo faktoru.

Cik bieži mēs savu nevēlēšanos darīt ko neatļautu pamatojam ar dievišķo faktoru? Es nevaru to darīt, nevaru parakstīt šādu dokumentu vai rīkoties negodīgi pret līdzcilvēku, jo mana ticība man to neļauj. Es nemelošu – pati tā rīkojos ārkārtīgi reti, pārāk reti. Dažreiz pietrūkst drosmes, dažreiz ir bail no cilvēku reakcijas un nosodījuma. Cilvēkiem jau pārsvarā ir bail no līdzcilvēku nosodījuma nevis no Dieva dusmām. Reti kurš, būdams spēka gados, domā par mūžību.

Nesen vietnē “TikTok” man “izmeta” klipu — pie paradīzes vārtiem stāv eņģelis ar grāmatu rokās.

Cilvēku rinda – visi vēlas iziet caur paradīzes vārtiem, bet ne visi izrādās grāmatā ierakstīti. Un es nodomāju, ka laikam neko šausmīgāku nevaru iedomāties. Es ļoti labi apzinos, ka ārkārtīgi liela ir varbūtība, ka mans vārds šajā grāmatā varētu arī neatrasties. Un šādā situācijā cilvēciskais faktors ir pupu mizas – pilnīgi bezjēdzīgs. Tā būtu absolūta dievišķā faktora uzvara.

Tāpēc esmu apņēmusies vairāk lūgties – par sevi, par savu ģimeni un draugiem. Un vēl es ceru uz Dieva žēlastību. Ceru, ka kādu dienu dievišķais faktors manā dzīvē krietni pārsvērs manu cilvēcisko faktoru.

Visiem svētīgu Gavēni!

Rita Ķepure

 Ieraudzīt savas nepilnības

Izdzīvot Gavēņa laiku man nozīmē satikšanos ar sevi un Dievu patiesībā. Kopš apzināti cenšos piedzīvot šīs 40 dienas tuksnēsī, man vēl ne reizi nav izdevies izpildīt savas apņemšanās, kā tas bijis iecerēts, taču, es ticu, kur nenotiek mana griba, tur ar uzviju triumfē Dieva prāts.

Kas var būt nepatīkamāks, kā vilties sevī un nespēt izdarīt to, ko apņemies? Ja man būtu ar kaut ko jālepojas, es būtu uzvarētāja lielāko zaudētāju konkursā, taču, paradoksāli, tieši mana grēka un mana nespēka apziņa ļāvusi man iepazīt Dievu, kāds Viņš patiesi ir - mīlošs, žēlsirdīgs un līdzcietīgs. Jo dziļāk ieraugu savu postu, jo vairāk atklāju Dieva pilnīgo gaismu.

Kāpēc vēl brīnos par citu nepilnībām un pārkāpumiem, kad man pašai savu ir papildnam? Dievs, cik ļoti man nepieciešama Tava piedošana un pestīšana! Cik ļoti man nepieciešams Tavs spēks manā nespēkā! Cik ļoti izslāpusi mana dvēsele pēc Tavas tīrības, ak, Kungs!

Signe Liekniņa

Gavēnis ir ceļš uz brīvību

Laikā, kad mēs skrienam arvien ātrāk, Gavēnis aicina apstāties un ieklausīties sevī un tuvākajā, ieraudzīt - cik daudz trokšņa esam ielaiduši savā sirdī, cik maz klusuma ir mums apkārt, cik maz miera esam ienesuši savā ģimenē. Šajā laikā mēģinām atteikties no liekā, lai tuvotos būtiskajam.

Grūti ir izvēlēties to jomu no kā atteikties, taču izvēlēties atteikšanos ar jēgu ir vieglāk. Atsakāties no ieradumiem, kas attālina mūs no Dieva – no nosodījuma un dusmām, no steigas un trokšņa, no sava ērtuma un labuma, no iekārēm un baudām. Gavēnī mēs aptveram ka “cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikviena vārda, kas nāk no Dieva mutes.” (Mt 4,4) Lielais gavēnis skar visas dzīves jomas: attiecības, morālās izvēles, vērtības un darbu.

Gavēnis mums palīdz mīlēt, atjauno spēku piedot, atver sirdi tuvākajam, mudina mūs pateikties par katru nodzīvoto dienu, par katru satikto cilvēku.

Šogad Gavēņa sākums iezīmē kādu īpašu laiku – jau pirms 4 gadiem Ukrainā iesācies pilna mēroga iebrukums, karš. Katru dienu mostamies ar cerību par mieru Ukrainā. Lūgšana stiprina ikvienu. No mums tas neprasa daudz, tikai mīklī saņemšanās patiesai sarunai ar Kungu par dzīvību, par brīvību, par patiesību. Karavīriem cerību un spēku izturēt dod tuvinieku un visas pasaules lūgšanas.

Šogad vairāk varam priecāties un būt lepnem par mūsu tautiešiem, jo četrus gadus bez noguruma mūsu cilvēki atbalsta ukraiņu cīnītājus, atbalsta arī savus līdzcilvēkus ikdienā. Mums biežāk saviem līdzcilvēkiem jāuzsmaida, jāpasaka kāds labs vārds, jāuzmundrina, jāiedrošina, tad mēs visi kļūsim stiprāki!

Pateiksimies Dievam par mieru mūsu Dzimtenē, mūsu ģimenēs un mūsu sirdīs. Gavēņa laikā Lielvārdes draudzei novēlu – skatīties uz dzīvi Lieldienu gaismā, saskatīt labumu tur, kur citi redz tikai problēmu, atklāt cerību tur, kur citi saskata bailes, lai ģimenēs valda miers un mīlestība!

Antija Vēvere

Svētās Agatas dienas pārdomas

Svētās Agatas diena 5. februāris šogad bija īsta aukstas ziemas diena, kad vislabprātāk gribētos sēdēt pie siltas plīts, ik pa laikam piemetot uguni malkas pagales. Arī mans dīzelis no rīta puses ilgi domāja pirms pieleca. Vakarā solīja vēl aukstāku laiku, tāpēc paliku mājās ar augstāk minēto plīti pie sāna un attālināti sekoju dievkalpojuma.

Klausoties priestera Andra stāstījumu pa svētās dzīvi, aizdomājos par kristiešu mocekļu dzīves sūtību un to nozīmi kristietības vēsturē un mūsdienās.

Stāsti par mocībām, kurām viņi tika pakļauti, liek aizdomāties, kāpēc viņiem bija jācieš, kam tas bija vajadzīgs, kāpēc nevarēja ļaut cilvēkiem dzīvot saskaņā ar viņu pārlicību?

Katānijas Agate, pārticīgas ģimenes skaistā un koptā meita pašā jaunības plaukumā bija dedzīga kristiete, kuru Romas impērijas vietvaldis Kintiāns, kas bija absolūtās varas apreibināts, pakļāva manipulācijām, fiziskām sāpēm, savainojumiem, lai salauztu viņas ticību. Tas viņam neizdevās par spīti neremdināmajai kārei panākt savu; pakļaut, pazemot.

Agate mira jauna, bet ieguva svētās kroni debesīs. Viņas dzīves piemērs aizrāva līdzcilvēkus, līdz ar to nostiprinādams kristietību un ticību Jēzus mācībai. Kad Katānijas pilsētai draudēja vulkāna izvirdums, tās iedzīvotāji izmisumā lūdza nesen mirušās jaunavas palīdzību un to saņēma. Novērst pilsētas bojā eju palīdzēja plīvurs, ar kuru bija apsegta Agates kapa vieta.

Kā tad ir ar mūsdienu sabiedrību? Vai tiešām varaskārais, alkatīgais, vardarbīgais Kintiāna tips ir izmiris? Nē, tas ir dzīvs un vēl arvien turpina savu melno darbu – klusām, bet neapturami graut kristīgā morālē balstītās sabiedrības pamatus.

Es atceros deviņdesmito gadu sākumu, kad skolās mācīja ticības mācību un ētiku, kad baznīcas bija pilnas ar ticīgajiem ne tikai svētkos, bet arī parastā svētdienas dievkalpojumā. Mans dēls mācījās skolā, kurā 1. septembrī visi skolēni un skolotāji devās uz Svēto Misi baznīcā. Pēc piespiedu ateisma gadiem sabiedrībai tas bija kas jauns, jo nu drīkstēja iet uz baznīcu, svinēt skaistos baznīcas svētkus, bet ar laiku “dedzīgie” kristieši, kas ar lepnumu pasniedza savu reliģisko pārlicību kā tādu nopelnu pašu par sevi, atsala, pārvērtās par “Ziemassvētkos un Lieldienās aiziešu”.

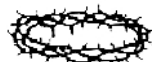
Mainījās konjunktūra, “Kintiāns” atkal bija tas

pats vecais, kurš tagad ar putām uz lūpām pasludina, ka krustam skolā nav vietas, jo tas, lūk, kādu varot aizvainot un bērnu dzimumu maiņa ir galīgi normāla padarīšana, bet tie, kas iet baznīcā, ir atpalikuši tumsoņi.

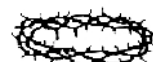
Neskatoties uz to, sabiedrībā ar teicamu regularitāti atskan balsis, kas aicina uz savstarpējo sapratni, līdzcietību, tomēr bez Kristus un Viņa svēto mocekļu piemēra izpratnes un pieņemšanas nekas nenotiks. Ar vardarbību un manipulācijām pasauli nevar izmainīt. To spēj panākt vienīgi dievišķā mīlestība pret sevi pašu un savu tuvāko.

Pareizais ceļš ir viens – ieraudzīt un mīlēt Dieva klātbūtni katrā radībā.

Rita Bobkova

Gavēņa atkusnis grēku jūrā

Marts iesācies ar pamatīgu atkusni, pamazām noslaukot no zemes virsmas pamatīgā kārtā uzkrāto sniegu, kā arī stumjot un kraujot ledu krastā no upēm un ezeriem. Pat jūra šo ziemu izaicina ar pamatīgiem vižņiem un ledus kalniem. Pārmaiņas dabā šķietami ir tik pamatīgas un straujas. Es kā mazs smilšu graudiņš cenšos noturēties jūras krastā un nespēju vien nobrīnīties par milzīgo jūras spēku, kas tik vienkārši pludmalē sakrauj kaudzē liekos ledus blākus.

Tai pašā laikā turpinās Gavēņa laiks. Man ir dotas 40 dienas pārdomām, lai ieklausītos sevī. Ierasti gavēņa sākumā veidoju savu pašvērtējumu un vērtību skalu. Pirmais mans mājas darbs top Pelnu trešdienā. Šajā dienā es sāku no kaut kā atteikties. Iesākumā visas dienas garumā vispār neko neēdu. Nākamā apņemšanās ir atteikšanās no gaļas ēdieniem. Radu iespēju arī miesai atpūsties. Nākamais solis ir pildīt solījumus, ko esmu sev noteikusi, ieturot stingro gavēni Pelnu trešdienā. Tas top loģiski un pašsaprotamā veidā. Izvirzu sev nosacījumus, kas steidzami un noteikti jāizdara. Gavēņa laiks mani tieši tā arī uzrunā: “Nav vērts savas neizdarības ilgāk paturēt sevī, laiks rīkoties!” Grūtāk ir tikt galā un pieņemt citu neizdarības, kas pārvērtušās par manējām. Bet es zinu, ka Gavēņa laiks arī rada jaunus izaicinājumus, kas pasauli man liek ieraudzīt ar citām acīm. Varbūt tā ir mana iespēja pasauli veidot pat labāku.

Jēzus Kristus 40 dienu pavadītais laiks tuksnesī ir dzīvs piemērs tam, ka es varu sevi pārveidot, paļaujoties uz Dievu. Manuprāt Jēzus tuksnesī neieslīkst garās diskusijās ar velnu un visu ļauno. Saprotu, ka man jārikojas konsekventi, tagad un tūlīt. Man jāatbild un jāatskaitās pirmkārt jau sev. Gavēņa laiks dod man papildu motivāciju cīnīties un baudīt tūlītēju uzvaras garšu pār savām neizdarībām un vājībām.

Dieva priekšā es esmu un palieku grēcinieks. Man kā ticīgam cilvēkam pašai jāuzņemas un jāatrod spēks mainīties. 40 dienu gavēnis ir iespēja. Tā paliek manā apziņā un iedarbojas kā pavasara saule, kausējot sasalušo ledu. Vai kā lietus, kas ātri saplacina biezo sniega segu. Šis patiesības laiks man palīdz paskatīties uz lietām ar citām acīm.

Lasu Kalna sprediķi (Mateja evaņģēlija 5. – 7. nodaļu). Es it kā ieskatos atkal spogulī un cenšos paskatīties uz sevi no malas. Palieku ilgās pārdomās...

Kāds neredzams spēks manī atkal ienāk, dziedina un spēcina. Četrdesmit dienu krustaceļš nomainās ar cerību, piepildītu ar Dieva mīlestību. Lieldienu gaisma vairs nav tālu. *Sarmīte Zoltnerē*

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes draudzē martā Lielajā gavēnī

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana,
adorācija un Rožukronis;
10:40 – “Rūgtās asaras”
dziedājums;
11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. 18:00.

Krustaceļš: trešdienās, piektdienās un sestdienās
(draudzes Krusta ceļš) pl. 17:00 pirms sv. Mises.

05.03. — mēneša pirmā ceturtdiena: pl. 18:00 —
sv. Mise par visiem dzīvajiem draudzes locekļiem.
Pēc sv. Mises - Svētā stunda.

06.03. — Mēneša pirmā piektdiena:
Jēzus Sirds dievkalpojums pēc sv. Mises pl. 18:00.

**19. martā — sv. Jāzepa obligāti svinamie
svētki:** 18:00 — svinīgā sv. Mise un sv.
Jāzepa litānija

**25. martā — Kunga pasludināšanas
svētkos:** 18:00 — svinīgā sv. Mise.

Lielās nedēļas dievkalpojumu kārtība

**29.03. – Kunga ciešanu jeb Palmu/
pūpolu svētdienā**

pl. 11:00 — sv. Mise ar palmu/pūpolu
svētīšanu un procesiju.

Ziedojumī Rīgas Garīgā semināra uzturēšanai!!!

02.04. – Lielajā Ceturtdienā:

pl. 18:00 - Kunga Pēdējo vakariņu sv. Mise
ar kāju mazgāšanas ritu un Vissv.
Sakramenta pārņemšanu.

03.04. – Lielajā Piektdienā (Jāievēro

STINGRAIS gavēnis! bez gaļas un
piena produktiem (izņēmums: mazi
bērni, veci un slimi cilvēki). Atļauta 1
ēdienreize līdz sātam, pārējās ir
vielas uzkodas. Aizliegtas izpriecās, skaļa mūzika):

pl. 13:15 - **Krustaceļš.**

pl. 15:00 - **Kunga ciešanu dievkalpojums.**

04.04. – Lielajā Sestdienā:

pl. 11:00 - Sāpju Mātes stunda.

Kunga Augšāmcelšanās Lieldienu svētdienā:

05.04. – pl. 0:00 - Lieldienu Vigīlija svētajā naktī
(galvenais Lieldienu dievkalpojums!): uguns,
ūdens un Lieldienu maltītes pasvētīšana;
adorācijas nakts līdz rītam.

pl. 7:30 – Lieldienu Rīta slavas dziesmas
(*Laudes*);

pl. 8:00 – Kristus Augšāmcelšanās svētku
procesija; Kunga Augšāmcelšanās svētdienas **Dienas**
Mise ar Lieldienu maltītes pasvētīšanu.

06.04. – Otrajās Lieldienās:
pl. 14:00 – sv. Mise Jumpravā.

*Sirsniņi sveicam dzimšanas dienā:
Aleksandru Buturoviču (10.03.);
Signi Liekniņu 40 g. jubilejā
(14.03.); mūsu ērgelnieci Eviju
Persidsku (20.03.); Aleksandru
Kozlovski 80 g. jubilejā (24.03.); pr.
Rolandu Kairišu (25.03.); Mariju
Stepiņu no Ogres (25.03.); Jāzepu
Tarvidu (27.03.) un citus!
Visus draudzes Jāzepus mīļi sveicam
debesīgā Aizbildņa sv. Jāzepa svētkos 19.03.!*

**Sveiciens visām draudzes sievietēm un
avīzītes lasītājam Starptautiskajā
sieviešu dienā — 8. martā!
Lai Jums stipra veselība un prieks!**

**Dvēseliski sveicieni draudzes lielajam
labdarim Aleksandram Kozlovskim lielajā
dzīves 80 gadu jubilejā (24.03.)! Paldies par
Tavu darbu draudzes un pilsētas labā! Lai
Kungs dāvā Tev stipru veselību, spēkus un
iepriecina Tavu sirdi! *Prāvests un draudze***

24.02.2026. pagāja jau 4 šausmīgākie gadi
nabaga ukraiņu mocekles — tautas vēsturē, kopš
Krievijas demonoida Putlera uzsāktā asiņainākā
kara cilvēces vēsturē. Neizskaitāmi simti
tūkstošu upuru abās frontes līnijās, miermīlīgās
ukraiņu tautas genocīds un
“holodomors” (nosaldēšana) turpinās.

“Kungs, cik vēl ilgi? Uzklusi mūsu lūgšanas!”

Lūgšana par mieru Ukrainā, Irānā un pasaulē
Kungs, miera Dievs, kuru nemierīga sirds
nespēj saprast un varaskārais prāts nevar
aptvert, mēs Tevi lūdzam, atceries mūsu
Pestītāju Jēzu Kristu, kas ar savām Asinīm
dzēsa visu cilvēku ienaidu, un uzlūko žēlīgi kara
nomākto cilvēku ciešanas, lai Kristus Upuris
visiem cilvēkiem atkal nes mieru un drošību, lai
piepildītos cilvēku centieni pēc miera, ka viņi
spētu piedot savstarpējos ļaunumus, kas viņus
šķir, un karojošās puses izlīgtu savā starpā. To
lūdzam Kristus vārdā, kas dzīvo un valda mūžu
mūžos. Amen. *Tēvs mūsu, Esi sveicināta, Gods...*

Pazemīgi lūdzam ziedot granulu iegādei!!!

Ziedojumū var nodot personīgi dievnāmā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,
Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica
youtube.com/@lielvardesdraudze

